

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

MELINA MARCHETTA

Șoseaua Jellicoe

Traducere din engleză și note de
Bogdan Voiculescu

STORIA
BOOKS

YA
COLECȚIA
YOUNG
ADULT

După 22 de ani.

Băiatul din copac îmi apare în vis. Tocmai în clipa în care urmează să aud răspunsul pe care îl aștept de atât timp, lumina lanternelor mă smulge violent din ceea ce ar fi putut reprezenta unul dintre acele momente de claritate desăvârșită, pe care oamenii le povestesc ulterior tot restul vieții. Dacă aș avea vreo înclinație către melodramă, aș putea crede că suspinele mi se aud dincolo de curtea școlii, până în orașul din vale.

Nu pot să nu-mi pun întrebarea „De ce cu lanterne?”. Dacă ar fi aprins veioza de lângă patul meu, ar fi fost mai puțin teatral și nu atât de ostentativ. Dar lucrul pe care l-am învățat în ultimii cinci ani este că melodrama joacă un rol deosebit în viețile celor de la Școala Jellicoe. Așa se face că, în timp ce seniorii dau din gură și gesticulează amenințător cu mâinile în jurul meu, eu încerc să revin la băiatul din vis, pentru că alături de el îmi găsesc *liniștea*. Îmi place cuvântul ăsta. Am de gând să-l numesc cuvântul anului. Nu știu de ce, dar alături de băiat simt că aparțin. Că aparțin. *Că tânjesc să aparțin*. Este un cuvânt ciudat, dar, dincolo de semantică, îmi place la fel de mult ca *liniștea*.

Undeva, în lumea aceea obscură, care pendulează între aici și acolo, voi atârna iarăși de copac cu picioarele agățate de creangă, cu mâinile întinse și voi încerca să respir aerul

amețitor și parfumat cu izul dulce de stejar. Băiatul acela este mereu lângă mine. Nu-i știu numele și nu știu de ce mă vizitează întruna, dar e mereu acolo și pune aceeași muzică pe un walkman din anii `80, la care puteau fi ascultate casete. Este un cântec despre copaci în văpaie și despre un dor de când lumea după prietenii lăsați în urmă. Îmi dă voie să ascult împreună cu el; cânt mereu același vers. În acele clipe îi apar lacrimi în ochi și îmi stârnește o nostalgie pe care nu am niciun drept să o simt, dar care mă chinuie. Niciodată nu cântăm versurile până la sfârșit și, de fiecare dată când mă trezesc, îmi spun că trebuie să-l întreb despre acele ultime cuvinte. Dar de fiecare dată uit.

Îi spun povești. Multe povești. Despre Școala Jellicoe și despre Orașei și despre Cadeții veniți de la o școală din Sydney. Îi povestesc despre războiul pentru teritoriu, la care participăm toți. Și îi spun despre Hannah, care locuiește într-o casă neterminată, lângă râul de la marginea școlii. Hannah, care e prea tânără ca să se ascundă de lume și prea deșteaptă ca să se rezume la organizarea permisiilor de weekend pentru copiii din căminul meu. Hannah, care are impresia că a descifrat tot ce are legătură cu mine. Îi povestesc despre momentul din anul opt; s-a întâmplat imediat după ce Pustnicul mi-a șoptit ceva la ureche și s-a împușcat. Atunci am pornit în căutarea mamei, dar nu am ajuns decât până la jumătatea drumului. Îi spun că pentru asta dau vina pe Cadet.

Băiatul din copac plânge și suspină incontrollabil când îi povestesc despre Pustnic și despre mama, dar ochii i se luminează de fiecare dată când aduc vorba despre Hannah. Și absolut de fiecare dată mă întrebă: „Taylor, dar cum rămâne cu Brigadierul care a venit după tine în ziua aceea? Ce crezi că s-a întâmplat cu el?”. Încerc să-i explic că Brigadierul nu are nimic de-a face cu povestea mea, însă băiatul dă mereu din cap, ca și cum ar ști el mai bine.

Și sunt momente precum cel de acum, când se apleacă în față ca să-mi amintească de cuvintele pe care mi le-a șoptit Pustnicul. Vine atât de aproape de mine încât îi simt mirosul de arbore de ceai și de lemn de santal și ciulesc urechile ca să aud mai bine și să nu uit niciodată. Ciulesc urechile pentru că simt nevoia să-mi amintesc. Dintr-un motiv care îmi este străin, lucrurile pe care urmează să mi le spună sunt soluția tuturor întrebărilor mele. Se apleacă și îmi șoptește la ureche...

— A venit momentul!

Aștept câteva clipe sperând că încă plutesc în vis și că mă voi putea furișa ca să fiu de față în momentul acela hotărâtor. Dar mă dor ochii de la lanterne și, când reușesc să le dau la o parte, văd nerăbdarea ignorantă de pe chipul senioarelor.

— Dacă vrei să te speriem, Taylor Markham, nu-i problemă. Te speriem.

Mă ridic din pat, îmi pun puloverul, îmi trag ghetetele în picioare și îmi iau inhalatorul.

— Purtați flanele, le spun pe un ton sec. Cum credeți că m-ați putea speria?

Mă conduc de-a lungul coridorului. Trecem de camerele senioarelor. Văd că niște fete din anul unsprezece stau la ușile dormitoarelor și mă urmăresc. Unele dintre ele, printre care și Raffaella, încearcă să-mi întâlnească privirea, dar eu nu le permit asta. Raffaella mă face să mă simt emotivă și în viața mea nu este loc de emotivitate. Preț de o clipă mă gândesc totuși la acele prime nopți petrecute în cămin în urmă cu cinci ani, când am stat întinse una lângă alta și i-am spus o poveste despre viața mea la oraș, pe care nu mi-o mai amintesc în prezent. Însă nu voi uita niciodată oroarea de pe chipul ei. „Taylor Markham, am să mă rog pentru tine”, a spus ea. Și chiar dacă aș fi vrut s-o persiflez și să-i explic că nu credeam în nimeni și în nimic, mi-am dat seama că era singura persoană care voia să se roage pentru mine. Așa că i-am permis să se roage.

Merg după senioare. Coborâm două etaje și ajungem la dormitoarele junioarelor. cărți

Se presupune că, dintre toate ferestrele din cămin, acestea sunt cele mai ferite de priviri străine. Eu chiar am reușit să cobor pe fereastra mea, dar n-am îndrăznit vreodată să le spun senioarelor. Asta îmi dă mai multă libertate și înseamnă că nu trebuie să le dau socoteală spioanelor din anul șapte, pentru orice mișcare pe care o fac. Și eu am fost una dintre ele la început. La noi ești selectat de mic.

Un spin îmi înțepă talpa prin materialul moale al ghetelor, dar nu fac nimic ca să-l înlătur; mă opresc până când senioarele mă împing înainte. Merg înaintea lor, ca să le dau voie să-și joace rolurile până la capăt.

În bezna adâncă reușesc să dibui cărarea care duce la șopronul unde se țin întâlnirile doar după pământul moale de sub tălpi și după senzația pe care mi-o creează. Din cauza întunericului, una dintre senioare se împiedică în spatele meu. Cu toate acestea, nu mă opresc; merg înainte cu ochii închiși, cu mintea trează. Din anul șapte, de când am fost dată afară din dormitor, m-am antrenat să preiau comanda, la fel ca protejații din celelalte cămine. Dar mi-a fost greu să aștept cinci ani și, la un moment dat, mi s-a acrit. Așa se face că, imediat ce ajungem la șopron și intrăm, mai precis în clipa în care simt cum valurile de ostilitate mă lovesc drept în față, încep să-mi pun la cale evadarea. Numai că de data asta n-am să mai fiu în anul opt și nu va mai exista un Cadet care să vină după mine. Am să fiu de una singură. După spusele lui Dickens, prima regulă a firii omenești este autoconservarea și îi voi mulțumi pentru acest sfat imediat ce voi reuși să-l iert pentru conceperea unui personaj atât de jalnic precum Oliver Twist.

Podeaua de pământ este acoperită cu pânză și peste tot sunt risipite lumânări; seniorii din toate căminele stau așezați alături de succesorii lor și așteaptă verdictul.

— Începem oficial ceremonia succesiunii, spune conducătorul suprem. Treaba e simplă. Aici nu-i loc de democrație. Conducătorul suprem stabilește regulile. Poate fi înlocuit doar dacă cinci dintre cei șase conducători ai căminelor semnează un document prin care el sau ea este declarat/ă incompetent/ă. Conducătorul suprem are ultimul cuvânt când vine vorba despre schimburile cu Orășeii și Cadetii. Numai el sau ea are dreptul să se predea inamicului.

Richard din Căminul Murrumbidgee scoate un sunet de parcă abia își stăpânește râsul. Nu știu dacă se poartă așa pentru că este convins că urmează să primească postul sau pentru că i se pare caraghioasă ideea de a se preda vreodată inamicului, dar, în orice caz, sunetele pe care le scoate mă enervează.

— Este esențial să nu vă dați niciodată de gol, spune conducătorul suprem, mai ales în fața profesorilor sau a personalului din dormitoare. De fiecare dată când coordonatorul vostru de cămin vă cheamă la o ședință, stați cuminți și lăsați impresia că luați de bun fiecare cuvânt, dar nu le permiteți să se prindă de ceea ce se petrece aici după ore.

— La ce te referi? întreabă politician Ben Cassidy.

— Poftim? întreabă unul dintre seniori.

— Ce anume se petrece aici după ore?

— Unde bați? insistă seniorul lui.

Ben ridică din umeri.

— Toată lumea vorbește întruna despre ce se întâmplă aici după ore, dar nu pare să se întâmple mai nimic, poate cu excepția întâlnirilor de genul ăsta.

— Atunci nu vorbiți despre întâlnirile de genul ăsta, spune conducătorul suprem.

— Bine, da' nu e ca și când n-ar ști ce se petrece aici, continuă Ben. Eram odată la Hannah și mâncam împreună din brioșele ei și îmi puneam sute de întrebări, ca de obicei.

Zicând acestea, Ben se uită la noi, ceilalți protejați, ca și cum ne-ar interesa ce spune.

— Le face cu mâinile ei. Mmm, mmm. Delicioase. Ei bine, am început să vorbim și i-am spus: „Hannah, locuiești în căminul ăsta de când am venit eu. De la tine se văd perfect restul căminelor, așa că spune-mi ce crezi că se petrece aici în afara orelor de curs?”

— O întrebare genială, numai bună să i-o adresezi cuiva care stă mai tot timpul de vorbă cu directorul, spune Richard. Ești un idiot, Cassidy.

— N-am prea avut pe cine să alegem, spune conducătorul Căminului Clarence, privindu-l agasat pe Ben și dându-i una după ceafă.

Acesta pare resemnat. În anul șapte își lua bătaie cel puțin o dată pe lună, de cele mai multe ori de la seniorii lui. Se ducea în vizită la Hannah și asta mi se părea enervant, pentru că el avea deja un adult care să se ocupe de căminul lui; singurul lucru pe care l-am detestat în anul șapte, după douăsprezece luni în care am locuit cu Hannah în casa ei neterminată, a fost s-o împart cu restul școlii. Iar „revelația” asta, cum că Hannah pune multe întrebări, mă enervează și mai mult. Pe mine nu mă întreabă *niciodată* nimic.

— Ce fel de briose? îl întreb.

Își ridică ochii la mine, dar seniorul lui îl pălește din nou după ceafă.

— Bun, mi-a ajuns cu subiectul ăsta, spune Richard nerăbdător. Putem să trecem la treburile importante?

Conducătorii se uită unul la altul, apoi la noi. În final, ajung și la mine.

Instantaneu aud înjurăturile, simt furia, șocul, veninul care se scurge din șoaptele tuturor celor din încăpere, cu excepția seniorilor. Știu ce urmează să se spună, dar nu știu ce părere voi avea despre asta. Probabil că îmi voi ține gura, ca de obicei.

— Nu te numeri printre cele mai apreciate opțiuni, Taylor Markham, spune conducătorul suprem peste șuierăturile celorlalți. Ești nestatornică și ai un trecut dubios; iar faptul că ți-ai luat câmpii cu unul dintre inamici a fost o faptă necugetată, indiferent cât de tânără ai fi fost. Cu toate astea, cunoști locul ăsta ca pe propriul buzunar și ai locuit aici mai mult decât oricare dintre noi, iar ăsta este cel mai mare avantaj pe care l-ar putea avea cineva.

Unul dintre seniori mă înghiontește puternic în coaste și presupun că asta înseamnă că trebuie să mă ridic în picioare.

— Din acest moment, continuă conducătorul suprem, nu mai răspundem la nicio întrebare și nu mai oferim niciun sfat, deci nu ne căuta. Nu mai existăm. Mâine plecăm acasă, la studii, și nu vom mai fi aici, deci misiunea noastră se încheie. În acest caz, întrebarea este dacă te bagi sau dacă trebuie să pasăm răspunderea următorului candidat.

Nu m-am așteptat să mi se pună vreo întrebare sau să mi se dea vreo opțiune. Aș fi preferat să-mi spună pur și simplu să preiau comanda. Postul ăsta nu are nimic pentru care să mi-l doresc cu adevărat. Cu toate acestea, gândul că aș putea fi chiar și numai o clipă în subordinea oricărui dintre protejații din încăperea în care ne aflăm mă umple de silă și știu că, dacă nu ajung la conducere, am să petrec nopți în șir la postul de supraveghere și că o să-mi înghețe fundul printre bălării.

După ce mă hotărâsc, aprob din cap, iar conducătorul suprem îmi înmânează un carnetel purpuriu și o bucată de hârtie groasă, netedă și bine împăturită, care bănuiesc că este harta pe care sunt delimitate zonele fiecărei tabere din războiul pentru teritoriu. Cei din anul doisprezece încep să plece și, după ce iese și ultimul, mi se pare că nici n-ar fi fost acolo, exact cum se întâmplă cu orice lucru lipsit de importanță.

Mă așez la loc și mă pregătesc pentru ceea ce urmează. Cinci conducători de cămine gata de luptă. Un dușman comun. Eu.

— Nu vrei postul ăsta. Nu l-ai vrut niciodată.

ResCred că observația vine de la conducătorul Căminului Murray, care nu mi-a mai vorbit niciodată până acum. Tocmai de aceea mi se pare interesant că are impresia că știe ce vreau.

— Retrage-te și toți cinci o să semnăm declarația, spune Richard uitându-se la ceilalți. Tu ai ocazia să scapi de suferință, iar noi, să conducem teritoriul.

— Richard are câteva idei strălucite, explică tipa de la Căminul Hastings.

— Îți lipsesc abilitățile de comunicare, Taylor.

— Și nu vii niciodată la întâlniri.

— Și anul trecut n-ai aflat absolut nimic util despre Cadeți.

— Stai prea mult cu Hannah și îți face prea multe probleme.

Iar dacă îți stă ție pe cap, o să ne stea și nouă.

— Pur și simplu te doare-n cot de toți.

Încerc să nu-i ascult și să mă întorc la băiatul din copac...

— Măcar auzi ce-ți spunem?

— Hai să votăm și basta.

— Dacă cinci dintre noi spun să dispară, dispore.

... înapoi la copac... respir parfumul amețitor din aer și ascult un cântec fără final și cuvintele unui băiat cu o poveste pe care trebuie s-o înțeleg.

— E cea mai proastă decizie din câte știu să fi luat ăștia vreodată.

— Gașcă, liniștiți-vă. Votăm și gata.

— A dat foc la nenorocita de spălătorie când stăteam în căminul ei. Cine să aibă încredere-n ea?

— Erau briose cu stafide, spune o voce care le acoperă pe celelalte.

Îmi ridic privirea. Ben Cassidy se uită la mine. Nu știu ce văd în ochii lui, dar acel lucru mă readuce cu picioarele pe pământ.

— Ben, care-i treaba? întrebă Richard încet, dar pe un ton amenințator.

Ben face o pauză, după care se uită spre Richard.

— Conducătorul suprem i-a dat ei postul, deci ar trebui să-i respectăm dorința.

— Încă n-am ales-o pe postul de conducător suprem.

— Vă trebuie cinci voturi împotriva, le reamintește Ben. Murray? Hastings? Darling? îl întreabă pe fiecare conducător de cămin.

Cei trei refuză să mă privească în ochi și acum îmi dau seama că au exersat scena asta.

— Clarence...

— Raffaella este de părere că trebuie să luăm înapoi Stejarul Închinării, intervine brusc Ben, înainte ca Richard să-l implice și pe el în schema lor.

Îmi dau seama că n-au discutat și cu el despre asta. Lumea îl consideră veriga cea mai slabă. Dar nu și când au nevoie de votul lui. Mare greșală.

— Țsta este singurul lucru pe care îl vrem înapoi de la Orășei, bâiguie Ben fără să se mai uite la cineva.

Richard îi aruncă o privire scârbită.

— Firește că și clubul este o prioritate, zice Ben din nou și se vede că începe să-i placă.

Tăcere. O tăcere adâncă. Îmi dau seama că votul meu este singurul care m-ar putea ajuta să-mi păstrez poziția. Măcar pentru moment.

— Cine-i conduce pe Orășei anul ăsta? întreb.

Îl fixează pe Richard cu privirea. Își dă seama că nu intenționează să plece nicăieri și, în ciuda privirii din ochii lui, în care citesc trădare, înjunghiere pe la spate, răutate, ură, răzbnare și orice altă mârșăvie în domeniul căreia are de gând să se specializeze, nu-mi strică momentul.

— Aflăm noi mai devreme sau mai târziu, spune el.

Îmi place mult puterea asta.

— Ben? întreb eu privindu-l în continuare pe Richard.